

meghozta a két kávé, túlestünk a tapogatózó kérdéseken. Az utána következő fél órában elmondtunk egymásról mindent, amit tudnia kell egy férfinak és nőnek, ha nem akarják, hogy ez a találkozás legyen az utolsó.

– Nyugodtan becsaphatja az ajtót – mondta Zeman úr, ahogy beültem mellé az embécskába. Az autó ajtaját, megszokásból, nagyon óvatosan akartam becsukni. Nem kellett bizonygatnia, hogy az autója nem parádéra van vagy anyagi helyzetének bizonyítására, társadalmi helyzetének fitogtatására. Arra sem, hogy lássák, mire vitte az életben. Csupán arra szolgál, amire szánták. Közlekedésre.

Nem kívántam hazamenni. Az anyám címét adtam meg neki. Csuda jól éreztem magam azon a kopottas ülésen. Egyáltalán nem zavart, hogy hátul nem díszelgnek elől beépített sztereó magnó hangszórói. Tudtára akartam adni Zeman úrnak, akit magamban csak Jiřínek szólítottam, hogy nagyon is jól érzem magam ebben a kopottas embécskában. Hogy ezután is szívesen járnék vele. Bár most még korai lenne erről morfondírozni. Ezért hát inkább hallgattam. Hallgatott ő is. S egyikünk se bánta.

Anyámnak elég volt, hogy rám nézzen, és már mondta is:

– Úgy látom, azt a lakást mégiscsak kicserélték ti kettőre, nemde?

Bólintottam.

– Mami, felhívhatom Pavelt, hogy addig is nálad maradok?

Anyám csak sóhajtozott.

A telefont nem vette fel senki.

Pavel megint a garázsban lehetett.

Alighanem az autóját fényesítgette.

(Vércse Miklós fordítása)

B. Tóth Klára

Akriltánc

„Beojtott vessződ idegen.
Otthonra bennük se lelsz.”
Miklya Zsolt

Az otthon felfűződik a pillanatokra,
gyöngysor gömbjeire hajló fények.

Akrilfestékkel retusálok,
utolsó simítások az eklektikus
oltáron, rázom a festékes spray-t,
hangosan zörög, kopog benne
egy kis fémgolyó, hosszan
kell rázogatni használat előtt.
Nem így, mondja lányom,
rázni hozzá a csípőt, tánclépésekkel,
mint az afrikai törzsi táncoknál.
Hastáncra jár, jól csinálja, utánozom,
ahogy sikerül, szakad a nevetéstől.
A zajra előbújik szakdolgozatából
nővére – tiszta ideg, hogy nem készül el –
de nem bírja megállni, ő is beszáll.
Rázzuk a flakonokat két kézzel,
egyre gyorsuló ritmusban
járjuk az akriltáncot az aranyozott
menza körül, fogjuk a sugárzást.
Felrázzuk az összes festéket,
magunkban, egymásban a letapadt
feszültséget, feloldódunk, mint
a pigmentanyag az oldószerben,
annyit nevetünk, hogy jut belőle
a hazatérő többieknek is.

Váratlan, égből alászállt pillanatok.
Otthonra leltünk egymásban.

Bangó Miklós: Virágok közt (tusrajz)